

Arrest

nr. 156 352 van 12 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. GYSELS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Bengaalse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn 1 juli 1985.

Op 19 november 2013 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 26 mei 2014 neemt het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Op 26 mei 2014 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen de beslissing van het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 28 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten voor een asielzoeker (bijlage 13quinquies) af te leveren.

Bij arrest van 25 september 2014 met nummer 130 110 weigert de Raad de verzoekende partij zowel de toekenning van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire bescherming.

Op 15 januari 2015 wordt de verzoekende partij betrapt op zwartwerk door de politie en de FOD dienst Sociale Inspectie.

Op 15 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 15 januari 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer die verklaart te heten:

naam: M.(...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: 01.01.1985

geboorteplaats: Noa Khali

nationaliteit: Bangladesh

In voorkomend geval, ALIAS:/

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 15/01/2015.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV nr zal worden opgesteld door de Sociale Inspectie van Antwerpen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 04/06/2014 (en verlengd tot 24/10/2014).”

Op 15 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 15 januari 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Inreisverbod

Aan de heer,
naam: M.(...)
voornaam: A.(...)
geboortedatum: 01.01.1985
geboorteplaats: Noa Khali
nationaliteit: Bangladesh

In voorkomend geval, ALIAS:/

wordt in reisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15/01/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van TWEE jaar omdat:
- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene werd heden op heterdaad betrapt op zwartwerk. PV. zal worden opgesteld door de Sociale Inspectie. Bovendien kreeg hij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, op 04/06/2014 (en verlengd tot 24/10/2014), waaraan hij nooit gevolg gegeven heeft. Redenen waarom hem een inreisverbod van TWEE jaar wordt opgelegd.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De verwerende partij werpt op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat zij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat zij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wijst zij er op dat het bevel *in casu* een herhaald bevel is en dat er een eerder bevel bestaat dat definitief is geworden. Tot slot meent de verwerende partij dat de verzoekende partij geen schending aannemelijk maakt van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), waardoor haar beroep niet ontvankelijk wordt.

2.2. *In casu* is er van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt waardoor het beroep

onontvankelijk blijft, loopt de verwerende partij daarenboven vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven te weerleggen, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Daarenboven primeert de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM op de exceptie van onontvankelijkheid omwille van een herhaald bevel. De exceptie ten aanzien van de eerste bestreden beslissing wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, §4, 5^e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet op de motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering afdoende dient te zijn;

En doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

En doordat het begrip “afdoende” tevens moet impliceren dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;

1.

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet.

Krachtens het materieel motiveringsbeginsel dient elke administratieve beslissing te berusten op zowel in feite als in rechte aanvaardbare motieven.

Er ligt geen degelijke feitenvergarung aan de oorsprong van de eerste bestreden beslissing waardoor de motivering ervan niet deugdelijk kan zijn. Verwerende partij is tekort geschoten in haar onderzoeksplicht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht en artikel 7 van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

De bestreden beslissing stelt het volgende : “Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Er wordt echter geen wettelijke, noch feitelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt.

Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel, behoudens het gegeven dat er reeds een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem werd betekend op 4.06.2014, alsook dat er een Sociale Inspectie zou hebben plaatsgevonden.

Tegen het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten werd evenwel beroep aangetekend op 24.06.2014, hetwelk de Dienst Vreemdelingenzaken klaarblijkelijk volstrekt negeert.

Tevens brengt de Dienst Vreemdelingenzaken geen PV bij van de Sociale Inspectie, naar hetwelk zij echter wel verwijst in haar uiteenzetting.

De inhoud hiervan kan bijgevolg niet worden gecontroleerd door verzoeker.

Daarbij stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde, zonder dit te motiveren.

Art. 52, § 4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit houdt tevens een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in hoofde van de Belgische Staat in.

Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis, noch motivering voor het bevel gegeven.

Uit het gegeven dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum in zijn paspoort, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft.

Zo kan het zijn dat verzoeker om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft.

2.

Een schending van de formele motiveringsplicht en van art. 52, § 4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken niet motiveerde waarom in casu een bevel om het grondgebied te verlaten, met inbegrip van een inreisverbod van twee jaar, werd gegeven aan verzoeker, worden art. 52, § 4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit en de formele motiveringsplicht geschonden.

Dit laatste beginsel verwijst immers dat wanneer een toepasselijke regelgeving aan het Bestuur de vrijheid te laten om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, het Bestuur verplicht is zijn keuze te verantwoorden.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

3.

Aangezien alle administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed;

Dat deze motiveringsplicht verzoeker moet toelaten de redenen te begrijpen die aan de grondslag liggen van de genomen beslissing;

Dat de formele motiveringsverplichting onder meer vereist dat in de beslissing zelf de correcte juridische overwegingen dienen te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen (artikel 3, lid 1 van de Wet van 29 juli 1991, R.v.St. 21 mei 1992, 39.433);

Dat de beslissing aldus de juridische regels dient aan te geven die werden toegepast;

Dat de motivering tevens dient aan te geven hoe de aangegeven feiten op basis van juridische regels tot de beslissing aanleiding geven;

Dat er echter enkel wordt verwezen naar een PV dat zou worden opgesteld door de Sociale Inspectie van Antwerpen, zonder de inhoud van dit PV weer te geven, noch om welke reden deze gevolgtrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten met inbegrip van het inreisverbod, wordt gemaakt.

Dat de formele motiveringsplicht een algemeen rechtsbeginsel is hetwelk inhoudt dat iedere handeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd;

Dat de motivering eerst afdoende is als ze pertinent en draagkrachtig is, quod non in casu;

Dat de vereiste van draagkrachtigheid impliceert dat de motivering duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is;

Aangezien de ingeroepen motieven pertinent moeten zijn en de beslissing dienen te verantwoorden.

Dat de redenen zoals verwoord in de bestreden beslissing dd. 15 januari 2015 niet pertinent zijn en de beslissing niet verantwoorden;

Dat er immers geen enkele motivering wordt gegeven voor het inreisverbod, alsook voor het zogenaamd gevaar voor de openbare orde.

Dat de redenen zoals aangehaald in de bestreden beslissing deze beslissing dan ook niet verantwoorden;

Dat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de motiveringsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending in zich draagt van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat het eerste middel dan ook gegrond is.”

3.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Terwijl: de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004).

De bestreden beslissingen zijn afdoende gemotiveerd en bevatten zowel de juridische bepalingen op grond van dewelke de beslissing werd genomen als de feitelijke motivering van de ingeroepen bepalingen. De bijlage 13 verwijst naar de toepasselijke wets- en reglementaire bepalingen, met name naar artikel 7, eerste lid, 1°, 8° en artikel 74/14, § 3, 3°, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. In feite werd er als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart – PV nr zal worden opgesteld door de Sociale Inspectie van Antwerpen. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 04/06/2014 (en verlengd tot 24/10/2014).”

De bijlage 13sexies verwijst eveneens naar de toepasselijke wets- en reglementaire bepalingen, met name naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In feite werd er als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd heden op heterdaad betrapt op zwartwerk. PV. zal worden opgesteld door de Sociale Inspectie. Bovendien kreeg hij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, op 04/06/2014

(en verlengd tot 24/10/2014), waaraan hij nooit gevolg gegeven heeft. Redenen waarom hem een inreisverbod van TWEE jaar wordt opgelegd.”

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissingen werden genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden (R.v.V., nr. 5.921, 18.01.2008). Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

Inhoudelijk worden deze motieven tevens niet betwist.

Terwijl: er op 24.06.2014 enkel een beroep werd ingediend tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS. Nergens wordt aangetoond dat er ook een beroep werd ingediend tegen de bijlage 13qq van 28.05.2014. Dit bevel om het grondgebied te verlaten is dus definitief aanwezig in het rechtsverkeer.

Terwijl: verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar artikel 52, § 4, 5e lid van het Vreemdelingenbesluit aangezien deze bepaling handelt over weigeringsbeslissingen in het kader van gezinshereniging.

Terwijl: in de bestreden beslissing inderdaad wordt verwezen naar een PV dat zal opgesteld worden door de sociale inspectie.

Wanneer in de beslissing naar een stuk verwezen wordt dat niet in de beslissing zelf wordt opgenomen (en niet wordt bijgevoegd), volstaat het dat in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is het stuk in extenso over te nemen of het als bijlage te voegen. Immers, de formele motiveringsplicht heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

In het administratief verslag vreemdelingencontrole wordt uitdrukkelijk vermeld dat er een controle op zwartwerk plaatsvond in de eetgelegenheid ‘Roma’, gelegen in de Statiestraat 19 te 2018 Antwerpen, dat verzoeker in de keuken werd aangetroffen, dat de sociale inspectie vaststelde dat verzoeker illegaal tewerkgesteld is, ...

In de bestreden beslissingen wordt op voldoende wijze verwezen naar deze feiten die in het PV opgenomen zullen worden.

Het feit dat voormeld proces-verbaal zelf niet in het administratief dossier werd opgenomen leidt niet tot de conclusie dat dient te worden aangenomen dat dit proces-verbaal niet zou bestaan en dat de vaststelling dat verzoeker werd aangetroffen naar aanleiding van een politionele interventie inzake zwartwerk niet correct zou zijn. Het bestaan van voormeld proces-verbaal wordt door de politiediensten immers bevestigd. Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de door verzoekende partij vermelde feiten, tenzij deze kennelijk onjuist zijn, als bewezen dienen te worden geacht indien verweerder nalaat het administratief dossier tijdig neer te leggen. In voorliggende zaak werd het administratief dossier met daarin het administratief verslag van de politie van Antwerpen evenwel tijdig neergelegd, zodat er geen reden bestaat om toepassing te maken van deze wetsbepaling. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker zelf niet aangeeft dat hij in andere omstandigheden werd aangetroffen dan deze die zijn vermeld in voormeld politieverlag, zodat hij bezwaarlijk kan verwachten dat de Raad andere feitelijke vaststellingen dan deze die in het administratief dossier zijn opgenomen als bewezen zou beschouwen. Tevens moet worden geduurd dat het gegeven dat het proces-verbaal niet in het administratief dossier is opgenomen niet een gevolg is van een nalatigheid of het onzorgvuldig optreden van verweerder. Verwerende partij merkt in dit verband op dat de politiediensten haar geen afschrift van dit proces-verbaal mogen overmaken en haar slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. Verzoeker zelf had voorts ruimschoots

de tijd om de procureur des konings / sociale inspectie te verzoeken om kennis te mogen nemen van het proces-verbaal dat werd opgesteld omtrent de feiten die op 15.01.2015 werden vastgesteld (RVV, arrest nr. 132.123 van 27 oktober 2014)”

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid er dus toe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. In essentie zorgt de formele motiveringsplicht, zoals neergeschreven in voorgenoemde artikelen, voor wapengelijkheid tussen de partijen. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert, worden in de bestreden beslissingen wel degelijk de feitelijke en juridische overwegingen beschreven. De eerste bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, vermeldt haar juridische grondslag met name de artikelen 7, 1^e lid, 1° en 8° en 74/14, §3, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. De feitelijke overwegingen van het bevel om het grondgebied te verlaten worden eveneens vermeld. Enerzijds wordt het bevel gegeven omdat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, daar zij niet in het bezit is van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum. Anderzijds wordt aangegeven dat zij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen arbeidskaart of beroepskaart heeft. Ook de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten is in feite gemotiveerd. De tweede bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Er wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Voorts wordt de duur van twee jaar gemotiveerd op grond van het gegeven dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt op zwartwerken en omdat ze geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij maakt geen schending van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen inhoudelijk betwist, voert ze de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in (...).”

Uit lezing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde periode mag geven wanneer de vreemdeling niet de vereiste documenten heeft of wanneer hij een beroepsbedrijvigheid uitoefent zonder de daartoe vereiste machtiging.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing op twee onderscheiden motieven steunt, die elk op zich deze beslissing kunnen schragen. Enerzijds wordt het bevel gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, met name is ze niet in het bezit van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum. Anderzijds wordt toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet en aangegeven dat de verzoekende partij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij geen arbeidskaart of beroepskaart heeft.

De verzoekende partij betwist niet dat zij geen geldig visum heeft, maar stelt wel dat dit niet betekent dat zij niet legaal in het land verblijft. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen begin van bewijs bijbrengt dat zij over een legaal verblijf in het Rijk beschikt. Voorts blijkt dit evenmin uit de stukken van het dossier. Met haar blote bewering maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij op grond van *“een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft.”* Een schending van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Daar de verzoekende partij *in casu* niet aannemelijk maakt dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet werd geschonden en dit motief op zich de bestreden beslissing kan schragen, dient het middel niet verder te worden onderzocht ten opzichte van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet. Immers, de gegrondheid van de grief betreffende artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet kan op zich niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, daar de bestreden beslissing eveneens haar grondslag vindt in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten. Ook de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten steunt op twee afzonderlijke motieven, die los van elkaar staan en elk op zich de bestreden beslissing kunnen schragen. Enerzijds wordt de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten gestoeld op artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet en het gegeven dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde en anderzijds op grond van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet en het gegeven dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 4 juni 2014 betekend werd en tot 24 oktober 2014 verlengd werd.

In dit verband stelt de verzoekende partij dat zij beroep heeft aangetekend tegen het eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij hiervan geen begin van bewijs bijbrengt. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij beroep aangetekend zou hebben tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 4 juni 2014 betekend werd. Ook uit de database van de Raad blijkt niet dat tegen voormeld bevel beroep aangetekend werd. Uit de database van de beroepen ingediend bij de Raad blijkt enkel dat beroep aangetekend werd tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2014. Bij arrest van 25 september 2014 met nummer 130 110 weigert de Raad de verzoekende partij zowel de toekenning van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus. Op de terechtzitting wordt de advocaat van de verzoekende partij op voormelde gegevens gewezen, maar de vertegenwoordiging van de verzoekende partij stelt dat zij geen documenten in haar bezit heeft die voormelde verklaringen in het verzoekschrift kunnen onderbouwen.

Waar de verzoekende partij stelt dat er wordt verwezen naar een PV dat zou zijn opgesteld door de sociale inspectie van Antwerpen, zonder de inhoud van dit PV weer te geven noch om welke reden de gevolgtrekking tot het inreisverbod wordt gemaakt, wijst de Raad erop dat dit op een verkeerde lezing van de tweede bestreden beslissing berust. In de tweede bestreden beslissing wordt vooreerst uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrap op zwartwerk. Voormeld gegeven wordt noch betwist noch weerlegd door de verzoekende partij. De verzoekende partij stelt weliswaar dat door het niet bijbrengen van het PV zij niet kan controleren of voormelde feiten correct zijn. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de vaststelling van het zwartwerken is gebeurd in haar aanwezigheid, daar er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld wordt "*op heterdaad*". Bijgevolg kan de verzoekende partij voormeld gegeven op een ernstige en dienstige wijze betwisten zonder dat de verwerende partij haar het proces-verbaal an sich bezorgt, daar ze immers zelf weet of ze al dan niet door de sociale inspectie op heterdaad op zwartwerken werd betrap. De Raad merkt ook op dat de politiediensten, die *in casu* bijstand hebben verleend aan de sociale inspectie, aan de verwerende partij geen afschrift van de processen-verbaal mogen overmaken zolang geen eindbeslissing is genomen omwille van het geheim van het opsporingsonderzoek en de verwerende partij slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. Een dergelijk administratief verslag bevindt zich in het administratief dossier. In voormeld administratief verslag wordt vermeld waar, wanneer en wanneer de verzoekende partij op zwartwerken werd betrap. Het werd opgesteld door de politie Antwerpen 5345. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij zelf niet de mogelijkheid had om de sociale inspectie of de arbeidsauditeur te verzoeken kennis te mogen nemen van de processen-verbaal die werden opgesteld omtrent voormelde feiten.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. Deze bepaling handelt over de afgifte van een bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat indien de minister het recht op verblijf van een familielid van een burger van de Unie of Belg niet erkent. Voormeld artikel heeft geen betrekking op de bestreden beslissingen, met name een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel van de verzoekende partij is ongegrond.

3.2 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Doordat artikel 8 EVRM het volgende bepaalt :

“1. Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Aangezien de vereiste van artikel 8 EVRM te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds het artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Aangezien er hier zonder twijfel sprake is van een gezin, bestaande uit verzoeker en zijn familie, bestaande uit zijn zus, schoonbroer en hun twee kinderen.

Aangezien door het bevel om het grondgebied te verlaten een inmenging plaatsvindt in het familie- en gezinsleven van verzoeker daar verzoeker dit nu onmogelijk verder kan zetten en gedwongen gescheiden blijft van zijn familie en niet meer terug kan naar Bangladesh.

Dat het recht op gezinsvorming echter dient gerespecteerd te worden;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd.

Zodat artikel 8 EVRM dan ook geschonden is.

Dat het tweede middel dan ook gegrond is..”

3.2.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Terwijl: dient benadrukt te worden dat uit de motieven van de beslissing niet moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht (R.v.V., nr. 8.469, 07.03.2008).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wat betreft een voorgehouden gezinsleven met verzoekers zus en schoonbroer, dient opgemerkt te worden dat verzoeker prima facie geen beschermingswaardig gezinsleven aantoonde met hen. Er moet sprake zijn van hechte persoonlijke banden tussen de gezinsleden. Opdat in het bijzonder een relatie tussen broer en zus / schoonbroer onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (zie mutatis mutandis EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34).

Derhalve dient, om te beoordelen of er in casu sprake is van een gezinsleven, nagegaan te worden of de banden tussen de verzoeker en zijn zus en schoonbroer hecht zijn en dat er een dermate graad van

afhankelijkheid is tussen beiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Verwerende partij dient vast te stellen dat verzoeker in het verzoekschrift geen enkel element aanbrengt waaruit een beschermingswaardig gezinsleven kan worden afgeleid - hij beperkt zich tot een loutere bewering. Ook het administratief dossier bevat geen enkele aanwijzing in die zin. Een gezinsleven met zus en schoonbroer wordt dus niet aannemelijk gemaakt (RVV, nr. 118.591 van 7 februari 2014).

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond."

3.2.3 Artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in het verzoekschrift wordt aangevoerd, bepaalt als volgt:

" 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze

wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu refereert de verzoekende partij naar het gegeven dat ze met haar zus, schoonbroer en hun kinderen samenwoont, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders, tussen broers en zussen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34).

Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de verzoekende partij ten aanzien van haar zus en schoonbroer, de afhankelijkheid van haar zus en schoonbroer ten aanzien van de verzoekende partij, de reële banden tussen boer en zus. *In casu* verklaart de verzoekende partij een gezinsleven te hebben met haar zus, schoonbroer en hun kinderen en met hen samen te wonen. Hiervan legt de verzoekende partij geen begin van bewijs neer. Voorts brengt de verzoekende partij geen nadere gegevens bij omtrent de identiteit van de vermeende zus en schoonbroer. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier niet dat de verzoekende partij een zus heeft. In het gehoorverslag van 19 november 2013 opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken maakt de verzoekende partij enkel melding van 2 broers, waarvan de oudste sinds 13 oktober 2013 vermist is. Ook in het administratief verslag van 15 januari 2015 wordt geen melding gemaakt van in België verblijvende familieleden waaronder een zus en schoonbroer. Voorts brengt de verzoekende partij geen andere bewijzen bij die wijzen op enige afhankelijkheid tussen haar en haar zus of schoonbroer. Met een dergelijk vaag en beperkt betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij een gezinsleven heeft met een vermeende zus, schoonboer en hun twee kinderen.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoonbaar dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen hinderpalen opwerpt waardoor zij haar ingeroepen gezins- en privéleven niet ergens anders kan voortzetten.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS